

[Rager.]

som overlægen fremstillede det, var situationen ikke. Jeg vil gerne bede om tilfaldelse til et begrænset citat. Den konservative borgerrepræsentant, som altså er medlem af sundhedsstyrelsen og tilsynsførende ved statens sindssygehospitaler, udtaler:

„I staten bliver sindssygevæsenet i et stort indenrigsministerium en lille detail, som ikke kan optage den stærkt belastede minister og hans enbedsmænd ret meget. I kommunerne bliver sindssygevæsenets trivsel derimod under de mindre forhold en hjertesag for borgmesteren, sådan som det øjensynligt for os alle er det her i København.“

Det er forfærdelig rart en gang imellem at høre en mand udtale sig frit uden politiske hensyn. Overlæge Clemmesens erfaringer er jo baseret på, at han i København har set, hvorledes den socialdemokratiske borgmester, hr. Julius Hansen, administrerer sindssygevæsenet, og samtidig har han haft erfaring for, hvorledes det ærede medlem hr. Aksel Møller, der gennem flere år har siddet i indenrigsministeriet, har administreret sindssygevæsenet. Det er virkelig befriende at høre, og jeg glæder mig til at kunne vende tilbage til borgerrepræsentationen med en udtalelse til hr. Clemmesen om, at nu er det ikke hans partifælle mere, nu er det den højtærede minister hr. Kjærhøl, der administrerer sindssygevæsenet i staten, og den højtærede minister vil som sin partifælle på Københavns rådhus formå at gøre det på en fuldt betryggende måde, det føler jeg mig overbevist om. Det er kun beklageligt, at det ærede medlem hr. Aksel Møller ikke er på sin plads i dag, så han kunne forsvare den måde, hvorpå han åbenbart har administreret sindssygevæsenet, og som hans partifælle i Københavns borgerrepræsentation har stemplet.

Jørgen Gram: Jeg vil først takke den højtærede undervisningsminister for det svar, han gav mig på mit spørgsmål om forsamlingshusenes tilstand her i landet. Svaret glædede mig, og jeg havde forresten også troet forud, at den højtærede minister havde øje for, at disse forhold ikke kan vedblive at gå deres skæve gang. Jeg havde desværre ikke selv lejlighed til at være

tilstede, da ministeren talte, men jeg forstod, at den højtærede minister vil drage spørgsmålet med ind under boligministerens område. Det finder jeg rimeligt, det har jeg slet ikke noget imod. Boligstøtteloven burde måske have været således affattet, at forsamlingshuse og hovedreparationer af dem var kommet med ind under den. Jeg glæder mig over, at den højtærede undervisningsminister har givet tilsagn om sammen med boligministeren at ville finde den bedst mulige løsning af dette problem.

Jeg synes, at den højtærede kirkeminister tog for overlegent på det kirkelige spørgsmål i Nordslesvig, som jeg rejste. Jeg har ikke gjort mig skyldig i nogen fejltagelse vedrørende denne ordning. Det er rigtigt nok, at vi har en ordning på det kirkelige spørgsmål fra mange år tilbage, men statens stilling både i skole- og i kirkespørgsmålet blev i 1945—46 her i salen gjort til genstand for en indgående omvurdering, og der blev indført den ændring, at vi nu udenfor de 4 købstæder ikke har nogen kirkelig betjening for det tyske mindretal indenfor folkekirken. Det havde vi før, men nu har vi kun en sådan kirkelig betjening på frimenighedsbasis. Efter ordningen af 1945—46 kunne vi i de 4 købstæder få kirkelig betjening af det tyske mindretal hos 4 bestemte nævnte præster. Det sagde jeg også i min tale forleden: at de af det tyske mindretal, der ønskede det, kunne få en kirkelig betjening indenfor folkekirken, men at det var en foreløbig ordning. Det var en ganske bestemt forudsætning, at når disse præster faldt væk, måtte man gå over til frimenighedsbetjening for det tyske mindretal i hele Nordslesvig.

Det er dog således, at hvis man vil bevare den ordning, der er gældende nu, så kan man lade den fortsætte, men her er jeg ikke helt enig med den højtærede minister, der mener, at man kan ordne dette forhold ved samtale mellem to biskopper og et par af de tyske præster, der hidtil har betjent disse menigheder. For mig at se — og jeg ved, at store dele af befolkningen i Sønderjylland er enig med mig — er det et så vigtigt, principielt spørgsmål, at det godt kan komme frem til offentlig vurdering, omtale og undersøgelse. Om ministeren så vil lade denne undersøgelse foretage indenfor et udvalg, som jeg har